

РЕШЕНИЕ

№ 4122

гр. София, 07.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 24.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разглежда дело номер **12643** по описа за **2024** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, вр. чл.63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Р. М. Т. от [населено място] срещу Решение №3023 от 26.06.2024 г. по АНД №15899/2023 г. по описа на СРС, НО, 108-ми с-в, с което е потвърдено Наказателно постановление №23-4332-022614/03.10.2023 г., издадено от Началник група в отдел „Пътна полиция“ в СДВР. Със същото на касатора на основание чл.174, ал.3, пр. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 000 /две хиляди/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 /двадесет и четири/ месеца. В жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно, като постановено при противоречие с материалния закон и съдопроизводствените правила. Касаторът счита, че СРС не е кредитирал показанията на свидетелката, които са правилни, житейски обосновани и изцяло потвърждават възраженията му. Освен това не е допуснал исканата от него СМЕ, като по този начин е ограничил участието му в процеса. Не е взето под внимание и възражението, че при съставяне на АУАН не му било разяснено в какво нарушение е обвинен. Твърди се също, че е нарушен материалния закон, тъй като не е нарушил изброените в атакуваното НП правни норми. Предвид изложеното се иска отмяна на обжалваното решение и потвърденото с него НП или връщане на делото на СРС за ново разглеждане. Претендира адвокатско възнаграждение за касационната инстанция по представен списък на разноските.

Ответникът Началник група в СДВР - отдел „Пътна полиция“, чрез процесуалния си представител в съдебно заседание гл. юрисконсулт С. М., оспорва касационната жалба с доводи за нейната неоснователност. Подробни съображения са изложени в представен писмен отговор. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на касатора.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление №23-4332-022614/03.10.2023 г., издадено от Началник група в отдел „Пътна полиция“ в СДВР. Със същото на касатора на основание чл.174, ал.3, пр. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 000 /две хиляди/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 /двадесет и четири/ месеца за това, че на 10.09.2023 г. около 01:50 часа в [населено място] управлявал лек автомобил марка „А.“, модел „Ку 7“ с рег. [рег.номер на МПС] , движейки се по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като когато бил спрял за проверка от полицейски служители при отдел „Специализирани полицейски сили“ в СДВР, отказал да бъде изпробван с тест за употреба на наркотични вещества или техни аналози. На водача бил издаден талон за медицинско изследване за ВМА, като лицето не е дало кръвна проба.

Въз основа на събраните в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства въззивният съд е приел за установена описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка. При анализ на доказателствата подробно се е мотивирал защо възприема едни от гласните доказателства, както и защо не възприема част от гласните доказателства на св. С. П.. СРС е приел за установено също, че на касатора е бил издаден талонът за медицинско изследване, като същият не се е явил на посочената дата в определения времеви интервал за извършване на такова по реда на Наредба № 1/19.07.2017 г.

При така установената фактическа обстановка СРС приел за доказано, че от обективна и субективна страна наказаното лице е осъществило състава на административно нарушение по чл.174, ал.3, пледл.2 ЗДвП, тъй като е установено, че на посочените дата и място е управлявал описаното МПС, като е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. Следователно правилно е ангажирана отговорността му за извършеното нарушение. Наказанието, което е във фиксиран размер, е правилно определено.

С обжалваното решение СРС е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, основания за отмяна на НП. И двата акта са

издадени от компетентни за това органи при спазване на сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН - АУАН е съставен в деня на извършване и установяване на нарушението, а НП е издадено 23 дни по - късно. Както в АУАН, така и в НП нарушението е описано ясно, точно и конкретно, като му е дадена съответстваща на описанието правна квалификация.

Въззивният съд е разгледал възраженията на жалбоподателя, като мотивирано е приел същите за неоснователни.

При тези мотиви е потвърдил изцяло наказателното постановление.

Решението е правилно.

Районният съд е проявил процесуална активност и след като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото доказателства, анализирайки същите, правилно е приел, че при установената фактическа обстановка е налице визираното административно нарушение, за което е санкциониран настоящият жалбоподател. Въззивният съд се е произнесъл въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички релевантни обстоятелства съгласно чл.14, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН, които е установил с редовно събрани съгласно чл.107, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН допустими доказателствени средства по чл.105, ал.1 НПК вр. чл.84 ЗАНН (писмени по чл.127 НПК, вр. чл.84 ЗАНН), подложени на проверка по чл.107, ал.5 НПК вр. чл.84 ЗАНН. Решил е спора въз основа на надлежна доказателствена съвкупност, без при формирането и преценката ѝ да са допуснати съществени процесуални нарушения. Правните изводи са изведени при надлежно установена фактическа обстановка, без да са останали неизяснени обстоятелства, които да ги компрометират. В тази връзка неоснователни са доводите на касатора, че СРС не е кредитирал показанията на свидетелката и не е допуснал исканата СМЕ, с което е ограничил участието на жалбоподателя в процеса.

Видно от мотивите на обжалваното решение, показанията на свидетеля на жалбоподателя са обсъдени във връзка със съвкупния събран по далото доказателствен материал, при което обосновани са изводите на решаващия съд защо не възприема част от показанията на св.П..

По отношение искането за назначаване на СМЕ, видно от изложените мотиви, СРС правилно е преценил, че поставените въпроси не са пряко свързани с предмета на доказване по делото. Предвид това настоящият съдебен състав приема, че като е оставил без уважение това искане СРС не е нарушил правото на защита на жалбоподателя.

Настоящият съдебен състав приема, че СРС правилно е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и че при установената фактическата обстановка е налице извършено административно нарушение от страна на настоящия касатор. В тази връзка доводите, наведени с касационната жалба, се явяват неоснователни.

Както е посочил в мотивите си и въззивният съд, съгласно разпоредбата на чл.174, ал.3 ЗДвП водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв. Изрично в НП е посочено, че касатора е нарушил чл.174, ал.3,

предл. 2 ЗДвП, като е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози и не е дал кръвна проба за медицинско изследване на основание издадения му талон за това и тази хипотеза е доказана от събраните доказателства. В случая отказът е установен със събрания в хода на съдебното производство доказателствен материал. Следователно, както е приел и СРС, нарушението е доказано. Наказанието е наложено в предвидения в закона фиксиран размер.

Фактическите обстоятелства във връзка с приетата за нарушена правна норма са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП, вследствие на което нарушителя е разбрал в извършването на какво нарушение е обвинен и е реализирал надлежно и адекватно защитата си срещу издаденото наказателно постановление. Именно от описанието на нарушението привлеченото към административнонаказателна отговорност лице разбира за повдигнатото му обвинение и не е необходимо актосъставителят да му разяснява в какво е обвинен. Т. задължение не се съдържа в ЗАНН. Следователно не е нарушено правото му на защита, както се твърди в касационната жалба.

При извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба. Предвид това решението на СРС, НО, 108-ми състав, с което е потвърдено НП, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на ответника се дължат разноски в производството, определени на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв. с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63в ЗАНН Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №3023 от 26.06.2024 г. по АНД №15899/2023 г. по описа на СРС, НО, 108-ми с-в.

ОСЪЖДА Р. М. Т. от [населено място] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

